

РЕШЕНИЕ

№ 586

гр. Русе, 28.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивайло Д. Иванов

при участието на секретаря Елисавета Янк. Янкова
като разглежда докладваното от Ивайло Д. Иванов Гражданско дело № 20224520102439 по описа за 2022 година

Ищецът „Линамар Лайт Металс Русе“ ЕООД /с предишно наименование „Монтюпе“ ЕООД, променено на 02.03.2021г./ със седалище и адрес на управление: гр.София, район „Средец“, бул.”Цар Освободител” № 8А, ет.2, представлявано от управителя Лорето Айбанез, твърди, че с ответника били в трудово правоотношение, по силата сключен трудов срочен договор № 118/28.08.2017г., съгласно който В. М. бил назначен на работа в „Монтюпе“ ЕООД и работил на длъжността "машинен оператор, топилен участък". С допълнително споразумение № 28 от 21.03.2018г. към трудовия договор, между страните били изменени срока на договора – на безсрочен и уговорен срок на предизвестие при прекратяване на трудовия договор в полза на двете страни от 45 дни. Със заповед № 116/13.05.2019г. е прекратено трудовото правоотношение между страните, считано от 13.05.2019г. на основание чл.326, ал.1 от КТ – по писмено заявление от В. М. за едностранно прекратяване на безсрочния му трудов договор. Ответникът е подал заявление за прекратяване на трудовото правоотношение с вх.№ 56/13.05.2019г., считано от 13.05.2019г. Заповедта е била връчена лично на ответника и същата като неоспорена е влязла в сила. До настоящия момент В. М. не е изплатил неотработената част от 45 дневното предизвестие. Поради това за ищцовото дружество възниква правен интерес да търси пълният размер на обезщетението по чл.220, ал.1 от КТ, дължимо от ответника за неспазения срок на предизвестията. Същото е в размер на 1 374.00 лева формирано по реда на чл.228, ал.1 от КТ, а именно от последното брутно трудово възнаграждение на работника В. М.. В случая това е месец април 2019г. В брутното трудово възнаграждение по чл.228 от КТ се включват основното трудово възнаграждение и допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер – предвидими и сигурни, определени в индивидуалния трудов договор, а в

конкретния случай това е основното му възнаграждение за месец април 2019г., в размер на 810.00 лева и допълнително трудово възнаграждение за стаж и професионален опит в размер на 14.58 лева или общо 824.58 лева за пълен работен месец от 18 работни дни. Среднодневният размер на обезщетението за един работен ден е 45.81 лева /824.58 лева делено на 18 работни дни/. Размерът на обезщетението за неспазен срок на предизвестие при прекратяване на трудовия договор от 45 дни възлиза в размер на 1 374.00 лева. Поради това моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 1 374.00 лева, представляваща дължимо обезщетение по чл.220, ал.1 от КТ за неспазен срок на предизвестие от 45 дни при прекратяване на трудовия договор, ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане. Претендира и направените по делото разноски.

Съдът, като взе предвид изложените от ищеца в исковата молба фактически обстоятелства, на които основава претенцията си и формулирания петитум, квалифицира правно предявения иск по чл.220, ал.1 от КТ.

Ответникът В. М. М. призован по постоянния му и настоящ адрес не е открит. Назначеният му особен представител оспорва изцяло предявения иск. Твърди, че със заявление вх.№ ЧР-56/13.05.2019г. В. М. е отправил уведомление, че желае едностранно да прекрати съществуващото трудово правоотношение с ищцовото дружество, считано от 13.05.2019г., като е съгласен да се извърши прихващане на дължимата от него сума за неспазения срок за предизвестие с дължимото му се трудово възнаграждение, както и при остатък на дължима сума, същата се задължава да изплати в едногодишен срок от прекратяване на трудовото му правоотношение. Към исковата молба са представени фишове за получаване на работна заплата, но липсват доказателства, че същите са изплатени на ответника и именно поради този факт оспорва изплатеното обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ. Видно от представените фишове на начисляване на дължимото се на ответника трудово възнаграждение и обезщетението му за неотработения срок на предизвестие по чл.220, ал.1 от КТ, такова прихващане не е извършено, т.е. работодателят не е прихванал сумата от 300.48 лева за месец май, както и остатъка от 1 073.82 лева, въпреки съгласието на В. М., поради което счита, че на основание чл.271, ал.1 от КТ М. не дължи доброволно дадени пари.

От събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Страните били в трудово правоотношение, по силата сключен трудов срочен договор № 118/28.08.2017г., съгласно който В. М. бил назначен на работа в „Монтюпе” ЕООД и работил на длъжността "машинен оператор, топилен участък", като с допълнително споразумение № 28 от 21.03.2018г. към трудовия договор, между страните били изменени срока на договора – на безсрочен и уговорен срок на предизвестие при прекратяване на трудовия договор в полза на двете страни от 45 дни. Със заповед № 116/13.05.2019г. е прекратено трудовото правоотношение между страните, считано от 13.05.2019г. на основание чл.326, ал.1 от КТ – по писмено заявление от В. М. за едностранно прекратяване

на безсрочния му трудов договор. Ответникът е подал заявление за прекратяване на трудовото правоотношение с вх.№ 56/13.05.2019г., считано от 13.05.2019г. В заявлението той е посочил, че е съгласен да се извърши прихващане между дължимите от него суми за обезщетение за неспазено предизвестие и дължимото от работодателя трудово възнаграждение към датата на прекратяване на трудовия му договор, а ако след извършеното прихващане обезщетението не бъде погасено изцяло, той ще заплати остатъка на обезщетението в срок от една година, считано от датата на прекратяване на трудовото му правоотношение. Заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение е била връчена лично на ответника и същата като неоспорена е влязла в сила. По делото не се спори, че размера на дължимото се от ответника обезщетение по чл.220, ал.1 от КТ е в размер на 1 374.00 лева формирано по реда на чл.228, ал.1 от КТ, а именно от последното брутно трудово възнаграждение на работника В. М., което в случая е месец април 2019г. - основно възнаграждение в размер на 810.00 лева и допълнително трудово възнаграждение за стаж и професионален опит в размер на 14.58 лева или общо 824.58 лева за пълен работен месец от 18 работни дни, като среднодневният размер на обезщетението за един работен ден е 45.81 лева /824.58 лева делено на 18 работни дни/, а от там и размерът на обезщетението за неспазен срок на предизвестията при прекратяване на трудовия договор от 45 дни възлиза в размер на 1 374.00 лева.

Представено е банково удостоверение с изх.№ 287/30.03.2023г., издадено от „БНП Париба С.А.“ – клон София, съгласно което на 10.06.2019г. ищецът „Линамар Лайт Металс Русе“ ЕООД е превел по банкова сметка на ответника В. М. сумата от 1 301.08 лева, представляваща дължимо трудово възнаграждение за м.май 2019г. и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл.224, ал.1 от КТ. Тези суми съответстват и на начислените в представения фиш на ищеца за м.май 2019г. дължими трудово възнаграждение за м.май 2019г. и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл.224, ал.1 от КТ.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно чл.220, ал.1 от КТ, когато в трудовия договор е предвиден срок на предизвестие за прекратяването му, работника дължи обезщетение на работодателя в размер на брутното си трудово възнаграждение за неспазения срок на предизвестията. От представения по делото трудов договор и допълнителното споразумение към него № 28/21.03.2018г., сключени между страните, се установява, че страните уговорили 45 дни срок на предизвестие за работника при прекратяване на трудовото правоотношение. На 13.05.2019г. ответникът е подал заявление за прекратяване на трудовото правоотношение с вх.№ 56/13.05.2019г., считано от 13.05.2019г. Със заповед № 116/13.05.2019г. е прекратено трудовото правоотношение между страните, считано от 13.05.2019г. на основание чл.326, ал.1 от КТ – по писмено заявление от В. М. за едностранно прекратяване на безсрочния му трудов договор. Т.е от тези доказателства е видно, че ответникът не е спазил договорения срок на предизвестията за прекратяване на трудовото правоотношение. Поради това съдът намира,

че предявения иск е доказан по своето правно основание и че В. М. дължи на работодателя си обезщетение по чл.220, ал.1 от КТ за 45 дни неспазен срок на предизвестие при прекратяване на трудовия договор. По отношение на неговия размер, съдът намира, че той се формира по реда на чл.228, ал.1 от КТ, а именно от последното брутно трудово възнаграждение на работника В. М., което в случая е месец април 2019г. - основно възнаграждение в размер на 810.00 лева и допълнително трудово възнаграждение за стаж и професионален опит в размер на 14.58 лева или общо 824.58 лева за пълен работен месец от 18 работни дни, като среднодневният размер на обезщетението за един работен ден е 45.81 лева /824.58 лева делено на 18 работни дни/, а от там и размерът на обезщетението за неспазен срок на предизвестията при прекратяване на трудовия договор от 45 дни възлиза в размер на 1 374.00 лева. В такъв размер е и предявения от ищеца иск. Съдът намира за неоснователно възражението на назначения особен представител на ответника, че работодателят следва да извърши прихващане на дължимото се трудово възнаграждение на ответника за м.май 2019г. и обезщетението за неизползван платен годишен отпуск по чл.224, ал.1 от КТ с обезщетението по чл.220, ал.1 от КТ, тъй като по делото няма доказателства за тяхното изплащане. Действително в подаденото от ответника заявление за прекратяване на трудовото правоотношение с вх.№ 56/13.05.2019г., той е посочил, че е съгласен да се извърши прихващане между дължимите от него суми за обезщетение за неспазено предизвестие и дължимото от работодателя трудово възнаграждение към датата на прекратяване на трудовия му договор, а ако след извършеното прихващане обезщетението не бъде погасено изцяло, той ще заплати остатъка на обезщетението в срок от една година, считано от датата на прекратяване на трудовото му правоотношение. Видно обаче от представеното от ищцовото търговско дружество банково удостоверение с изх.№ 287/30.03.2023г., издадено от „БНП Париба С.А.” – клон София, на 10.06.2019г. ищецът „Линамар Лайт Металс Русе” ЕООД е превел по банкова сметка на ответника В. М. сумата от 1 301.08 лева, представляваща дължимо трудово възнаграждение за м.май 2019г. и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл.224, ал.1 от КТ. Тези суми съответстват и на начислените в представения фиш на ищеца за м.май 2019г. дължими трудово възнаграждение за м.май 2019г. и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл.224, ал.1 от КТ. Т.е. от това доказателство се доказва, че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение работодателят не е извършил прихващане на дължимото се трудово възнаграждение на ответника за м.май 2019г. и обезщетението за неизползван платен годишен отпуск по чл.224, ал.1 от КТ с обезщетението по чл.220, ал.1 от КТ, тъй като е изплатил на работника същите. От там следва и че ответникът остава да дължи на ищеца обезщетението по чл.220, ал.1 от КТ в брутен размер от 1 374.00 лева.

Поради гореизложеното предявения иск като основателен и доказан по размер, следва да бъде уважен изцяло. Върху главницата следва да се присъди законната лихва, считано от датата на предявяване на иска – 09.05.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК и предвид уважаването на иска, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски в размер на 600.00 лева

– заплатени държавна такса за производството по делото, възнаграждение на редовно упълномощения адвокат и възнаграждение на назначения особен представител.

Мотивиран така и на основание чл.235 и сл. от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА В. М. М., с ЕГН: *****, с регистрирани постоянен и настоящ адрес: *****, да заплати на „Линамар Лайт Металс Русе“ ЕООД /с предишно наименование „Монтюпе“ ЕООД, променено на 02.03.2021г./ със седалище и адрес на управление: гр.София, район „Средец“, бул.”Цар Освободител” № 8А, ет.2, ЕИК 131429080, представлявано от управителя Лорето Айбанез, сумата от 1 374.00 /хиляда триста седемдесет и четири/ лева, представляваща дължимо обезщетение по чл.220, ал.1 от КТ за неспазен срок на предизвестие от 45 дни при прекратяване на трудовия договор в брутен размер, ведно със законната лихва върху главницата считано от 09.05.2022г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 600.00 /шестстотин/ лева – направени по делото разноси.

Съобщението за изготвеното решение и препис от същото да се изпратят на ответника чрез назначения му особен представител.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Русенски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Русе: _____